

Poglavlje 1

London, godine 1881.

„AKO SE MENE pita, zdjela iz razdoblja dinastije Ming je poput ženske dojke”, reče sir Lyndon Mather Ianu Mackenzieju, koji je spomenutu posudu držao vršcima prstiju. „Savršena oblost te polukugle, ta blijedožućkasta boja... Slažete li se?”

Ian nije mogao zamisliti koja bi se žena osjećala počašćena usporedbom svoje dojke sa zdjelom pa se nije ni potrudio kimnuti.

Krhka posuda iz ranog razdoblja vladavine dinastije Ming bila je izrađena od blijedog porculana s nježnim primjesama zelene boje. Rubovi su joj bili toliko tanki da se svjetlost probijala kroz njih. Na vanjskoj su stijenci tri sivo-zelena zmaja lovila jedan drugoga, a na dnu kao da su plutale četiri krizanteme.

Da, ta bi zdjelica možda mogla prekriti neku manju, okruglastu dojku, no dalje od toga Ian nije mario razmišljati. „Tisuću funta”, reče on.

Matherov osmijeh se ukiseli. „Ali, milorde, mislio sam da smo prijatelji.”

Ian se pitao odakle Matheru takva pomisao. „Ova zdjela vrijedi tisuću funta.” Prstom prijeđe preko lagano okrhnutu ruba, a zatim preko dna, istrošenog višestoljetnim korištenjem. Mather je djelovao iznenađeno. Plave su mu oči blistale na pretjerano naočitom licu.

„Ja sam za nju platio tisuću i petsto. Obrazložite mi svoju ponudu.” Nije mu imao što obrazlagati. Ianovu brzom matematičkom umu trebalo je ravno deset sekunda da opazi sve prednosti i mane dotičnog predmeta.

Ako Mather nije bio u stanju procijeniti njihovu vrijednost, onda nije trebao ni skupljati porculanske predmete. U staklenoj vitrini na drugom kraju prostorije, u kojoj je čuvao svoju zbirku, nalazile su se najmanje četiri krivotvorine, a Ian se mogao okladiti da ih je Mather smatrao originalima. Ian približi nos pocakljenoj površini, uživajući u čistom mirisu koji je uspio preživjeti teški cigarski dim u Matherovoj kući. Zdjela je bila izvorni primjerak, bila je predivna i on ju je želio. „Daj mi barem onoliko koliko sam platio za nju”, panično će Mather. „Čovjek koji mi ju je prodao uvjeravao me da sam povoljno prošao.” Ian ponovi: „Tisuću funta.”

„Kvrugu, čovječe, uskoro se ženim.”

Ian se prisjeti objave u Timesu – od riječi do riječi, jer je on sve pamtio precizno i doslovno: *Sir Lyndon Mather iz St. Aubreya u Suffolku najavljuje svoje zaruke s udovicom gospodina Thomasa Ackertyja. Vjenčanje će se održati dvadeset i sedmog lipnja ove godine u St. Aubreyu, u deset sati ujutro.*

„Čestitam”, reče Ian.

„Volio bih novcem od prodaje ove zdjele svojoj dragoj kupiti neki dar.”

Ian nije skidao pogled s posude. „Možete joj darovati zdjelu.”

Sobu ispuni Matherov grohot. „Dragi moj, žene se ne razumiju u porculan. Ona će sigurno htjeti kočiju s usklađenom konjskom zapregom i cijelu vojsku posluge koja bi mogla nositi sve drangulije koje kupuje. Jedno joj se, međutim, mora priznati. Za ženu njenih godina i još k tome udovicu, vrlo je lijepa. Otac joj je bio nekakav francuski aristokrat.”

Ian ništa ne odgovori. Vrškom jezika dotakne porculansku zdjelu, razmišljajući kako ona vrijedi više od deset kočija s usklađenom zapregom. Žena koja u njoj ne vidi čistu poeziju je glupača.

Mather namreška nos kad je Ian licnuo zdjelu, no to je bio Ianov uobičajeni način određivanja izvornosti pocakline. Mather ne bi prepoznao autentičnu pocaklinu niti da ga netko premaže njome.

„Vraški je bogata”, nastavi Mather. „Ona Barringtonica – imućna starica koja nije nikada znala držati jezik za zubima – sve je ostavila njoj. Gospođa Ackerley, njena mirna i tiha pratilja, fino se okoristila njezinom smrću.”

Zašto se onda udaje za tebe? Ian je okretao zdjelu u svojim rukama kao da se premišlja, no ako je gospođa Ackerley htjela prostrijeti svoj krevet za Lyndona Mathera, onda neka u njega i legne s njime. Doduše, možda joj postelja postane malo pretijesna, budući da je Mather imao ljubavnicu i još nekoliko drugih žena koje su povremeno udovoljavale njegovim potrebama, o čemu se volio hvaliti pred Ianovom braćom. *I ja sam dekadentan, baš kao i vi*, pokušavao im je time poručiti Mather, no Ian je bio mišljenja da se Mather razumije u zadovoljavanje žena koliko i u porculan iz razdoblja dinastije Ming.

„Sigurno se pitaš zašto je zakleti neženja poput mene odlučio kapitulirati.” Mather nije prestajao brbljati. „A ako se pitaš kanim li se odreći svojih drugih zadovoljstava, moj odgovor je – ne. Možeš mi se slobodno pridružiti, znaš. Kao što sam ti već više puta rekao, ti i tvoja braća ste uvijek dobrodošli.” Ian je vidio Matherove „dame”, žene praznih pogleda koje su voljne trpjeti njegove nastranosti zbog novca koji im za to daje.

Mather uzme cigaru. „Nego, večeras idemo na operu u Covent Garden. Dođi upoznati moju zaručnicu. Volio bih čuti tvoje mišljenje. Svi znaju da imaš jednako istančan ukus za žene kao i za porculan.” Zasmijuljio se izgovarajući ovo posljednje.

Ian je i dalje šutio. Morao je spasiti zdjelu od tog skorojevića. „Tisuću funta”, naposljetku reče.

„Tvrd si orah, Mackenzie.”

„Tisuću funta i vidimo se u kazalištu.”

„Ah, dobro, iako ćeš me upropastiti.”

Ako će ga itko upropastiti, to će biti on sam. „Imaš bogatu zaručnicu. Oporavit ćeš se.”

Mather se nasmije i njegovo lijepo lice se ozari. Ian je vidio mnoge žene, mlade i stare, kako se crvene i treću kad bi se Mather nasmijao. Taj čovjek je bio majstor u vođenju dvostrukog života. „Istina, i još je uz to lijepa. Ja sam pravi sretnik.”

Mather pozvoni svome batleru i Ianovom osobnom slugi, Curryju. Curry donese drvenu kutiju obloženu slamom i Ian u nju oprezno položi zdjelu sa zmajevima.

Ian je mrzio pokrivati takvu ljepotu. Dotaknuo ju je još jedanput, pogleda prikovana za zdjelu sve dok Curry nije prekinuo njegov trans zatvorivši kutiju poklopcem.

Ian podigne glavu, a Mather naloži svome batleru da im natoči brendi. Ian prihvati čašu i sjedne za Matherov radni stol kako bi ispisao ček koji je Curry stavio ispred njega. Ian odloži svoj brendi i umoči pero u tintu. Nagnuo se kako bi počeo pisati kad mu odjednom pozornost privuče kapljica crne tinte – savršeno okrugla kuglica na samom šiljku. Zureći u tu kapljicu osjećao je kako nešto u njemu pjeva njezinom sjajnom savršenstvu i žitkosti kojom se držala za vrh pera. Bila je to savršena, blistava sfera. Čudo.

Želio je zauvijek uživati u njenom savršenstvu, ali je znao da će nestati čim padne s pera. Kad bi njegov brat Mac mogao naslikati nešto tako izvanredno, tako predivno, Ian bi to čuvao kao najdragocjenije blago.

Nije imao pojma koliko je dugo proučavao tu kapljicu tinte dok nije čuo Mathera kako govori: „Dovraga, on je stvarno lud.”

Kapljica je počela padati dolje, dolje, dolje... da bi naposljetku umrla pretvorivši se u crnu mrlju na papiru. „Ja ću ga ispuniti umjesto vas. U redu, milorde?”

Ian pogleda u priprosto lice svojeg osobnog slugu, mladog Konija koji je proveo djetinjstvo džepareći londonskim ulicama.

Ian kimne i preda mu pero. Curry okrene čekovnu knjižicu

prema sebi i pažljivo, velikim slovima ispiše ček. Zatim ponovno umoči pero u tintarnicu i vrati ga Ianu, držeći vrh tako da ovaj ne vidi tintu. Ian se potpisivao mukotrpno sporo, osjećajući na sebi težinu Matherova pogleda.

„Je li često ovakav?” upita Mather dok je Ian ustajao sa stolice, prepustivši Curryju upijanje viška tinte s papira.

Curryjeve jagodice se zacrvene. „Ništa se loše nije dogodilo, gospodine.” Ian podigne čašu i brzo ispije brendi, a zatim podigne kutiju. „Vidimo se u operi.” Nije se rukovao s Matherom prije odlaska. Ovaj se namršti, ali svejedno kimne Ianu. Lord Ian Mackenzie bio je brat vojvode od Kilmorgana i na društvenoj se ljestvici nalazio iznad Mathera, koji je bio izrazito svjestan društvene hijerarhije.

Čim se našao u svojoj kočiji, Ian odloži kutiju pokraj sebe. Doslovno je osjećao kako ta zdjela koja se nalazila unutra, tako obla i savršena, ispunjava prazninu u njemu. „Znam da nije na meni da to govorim”, reče mu Curry, sjedeći nasuprot njemu u kočiji koja se upravo zatresla i krenula niz kišne ulice. „Ali taj tip je pravi gad. Ne zaslužuje ni da otarete čizme o njega. Zašto uopće poslušujete s njim?”

Ian pomiluje kutiju. „Želio sam ovaj komad.”

„Vi doista znate kako dobiti ono što želite, to vam se mora priznati, milorde. Zar ćemo se doista naći s njime u opernom kazalištu?”

„Bit ću u Hartovoj loži.” Ian samo okrzne pogledom Curryjevo djetinje nevino lice i odmah se fokusira na baršunasti zid kočije. „Doznaj što god možeš o izvjesnoj gospođi Ackerley, udovici koja je sada zaručena za sir Lyndona Mathera. Večeras ćeš me izvijestiti o svemu.”

„O, da? Zašto vas toliko zanima zaručnica tog gada?”

Ian ponovno prijeđe vršcima prstiju preko kutije. „Želim saznati je li ona vrhunski porculan ili samo krivotvorina.” Curry mu namigne. „U redu, šefe. Vidjet ću što mogu iskopati.”

LYNDON MATHER BIO je iznimno naočit i šarmantan muškarac. Kad je Beth Ackerley prolazila operom u Covent Gardenu držeći ga ispod ruke, glave su se okretale za njima.

Mather je imao savršeni profil, vitko, atletski građeno tijelo i gustu zlatno plavu kosu kroz koju su dame čeznule provlačiti svoje prste. Manire su mu bile besprijekorne i mogao je očarati svakoga u svojoj blizini. Imao je solidne prihode, raskošnu kuću u ulici Park Lane i bio je rado viđen gost u domovima najuglednijih engleskih obitelji. Sve u svemu, bio je dobar izbor za damu s neočekivanim imetkom koja traži drugog muža.

Čak i dami s neočekivanim imetkom može dosaditi samoća, pomisli Beth ulazeći u Matherovu luksuznu ložu iza njegove stare tete i njezine družbenice. Mathera je poznavala već nekoliko godina jer su njegova teta i njezina pokojna poslodavka bile dobre prijateljice. Nije joj se činio osobito uzbudljivim, no Beth nije tražila uzbudljivog muža. Bez drame, obećala je samoj sebi. Imala je i više nego dovoljno drame u svojem dosadašnjem životu.

Beth je sada željela ugodan, opušteni život. Naučila je kako voditi kućanstvo s puno posluge, a možda će joj se pružiti i prilika da ima djecu, za čime je oduvijek čeznula. Njezin prvi brak prije devet godina nije joj podario nijedno dijete, no jadni je Thomas umro jedva godinu dana nakon njihova vjenčanja. Bio je toliko bolestan da se nije mogao ni oprostiti od nje.

Do trenutka kad su se smjestili u ložu sir Lyndona, opera je već bila počela. Lijepa žena na pozornici imala je prekrasan sopran i bujno tijelo kojim ga je stvarala. Beth se ubrzo prepustila glazbenom zanosu, a Mather je, kao i obično, napustio ložu deset minuta nakon što su ušli u nju. On je svoje večeri u kazalištu više volio provoditi obilazeći važne i utjecajne ljude i nastojeći biti viđen u njihovu društvu.

Beth nije imala ništa protiv toga. Ona se bila navikla sjediti s ostarjelim matronama. Štoviše, to joj je bilo draže od razmjenjivanja ispraznih rečenica s nakindurenim damama iz visokog

društva. *Oh, draga, zar nisi čula? Lady Marmaduke je nosila tri sloja čipke na svojoj opravi umjesto dva. Možeš li zamisliti išta vulgarnije od toga? I nabori su joj bili mlitavi, draga moja, apsolutno mlitavi.*

Važnih li informacija.

Beth se hladila lepezom i uživala u glazbi dok su se Matherova teta i njezina družbenica trudile pohvatati radnju Travijate. Beth pomisli kako njima izlazak u kazalište vjerojatno ne predstavlja ništa osobito, no za djevojku koja je odrasla u istočnom Londonu to je bilo sve samo ne obična prigoda. Ona je obožavala glazbu i upijala ju je koliko god je mogla, iako je sebe osobno smatrala tek osrednjom glazbenicom. No to joj nije bilo bitno, mogla je slušati druge kako sviraju i uživati u tome. A s obzirom na to da je Mather volio ići u kazalište, na operu i na privatne koncerte, Bethin će novi život biti ispunjen glazbom.

Matherov bučni povratak u ložu prekine je u uživanju. „Draga moja”, reče glasno, „doveo sam ti svojeg vrlo bliskog prijatelja, lorda Iana Mackenzieja. Pruži mu ruku, draga. Znaš, njegov brat je vojvoda od Kilmorgana.”

Beth pogleda iza Mahera u visokog čovjeka koji je za njime ušao u ložu, i cijeli joj svijet stane. Lord Ian je bio kršan muškarac. Tijelo mu je bilo građeno od čvrstih mišića, a ruka u kožnoj rukavici koju joj je upravo pružao bila je divovska. Ramena su mu bila široka, baš kao i prsa, a njegova tamna kosa je pod prigušenim svjetlom imala crveni odsjaj. Lice mu je bilo kruto kao i ostatak tijela, no njegove su oči Iana Mackenzija činile posebnijim od svake osobe koju je Beth ikada upoznala.

Isprva je mislila da su mu oči svijetlosmeđe, no kad ga je Mather praktički gurnuo u sjedalo tik do Bethinog, mogla je vidjeti da su zlatne. Ne boje lješnjaka, nego boje jantara, poput brendija, posute zlatnim mrljicama kao da se sunčeve zrake igraju po njima.

„Ovo je moja gospođa Ackerley”, govorio mu je Mather. „Što kažeš, ha? Nisam li ti rekao da je najljepša žena u Londonu.”

Lord Ian samo kratko okrzne pogledom Bethino lice, a onda ga zaustavi na nekoj točki izvan lože. Još joj je držao ruku u čvrstom, gotovo bolnom stisku.

Nije se ni složio s Matherom, niti mu proturiječio. Pomalo nepristojno, pomisli Beth. Lord Ian nije, doduše, morao teatralno položiti dlan na prsa izjavivši kako je Beth najljepša žena nakon Elaine od Camelota, no mogao je barem nešto pristojno odgovoriti.

Umjesto toga, on je samo šutke sjedio, i dalje držeći Bethinu ruku u svojoj, palcem prelazeći preko šavova na poledini njene rukavice. Prst mu se nije prestajao micati, crtajući nevidljive, senzualne uzorke, odašiljući svojim pritiskom pulsirajuću vrućinu kroz Bethine udove.

„Bojim se da vas je obmanuo govoreći vam kako sam ja najljepša žena u Londonu”, brzo reče Beth. „Ispričavam se ako vas je doveo u zabludu.”

Pogled lorda Iana ponovno preleti preko nje, lagano namršten, kao da nije imao pojma o čemu ona to govori. „Nemoj jadnici slomiti prste, Mackenzie”, u šali će Mather. „Ona je krhka, baš poput tvojih zdjela iz dinastije Ming.”

„Oh, i vas zanima porculan, milorde?” Beth je bila zahvalna što ima o čemu govoriti. „Sir Lyndon mi je pokazao svoju zbirku.”

„Mackenzie je jedan od glavnih autoriteta za kineski porculan”, reče Mather s tračkom zavisti u glasu.

„Jeste li doista?” upita Beth.

Lord Ian je opet samo kratko dotakne pogledom. „Da.”

Nije joj sjedio nimalo bliže od Mathera, no svaki djelić Bethina tijela bio je akutno svjestan njegove blizine. Mogla je osjetiti njegovo tvrdo koljeno kroz svoje skute, čvrsti pritisak njegova palca na svojjoj šaci i težinu Matherova pogleda.

Nijedna se žena ne bi mogla osjećati ugodno i opušteno s ovim muškarcem, pomisli ona, lagano zadrhtavši. Ali bi zato bilo puno drame. Naslutila je to u nemiru njegova tijela i toj krupnoj, toploj

šaci koja je stiskala njezinu, u očima koje nisu željele susresti nje-ne. Bi li trebala žaliti ženu na kojoj će se te oči konačno zaustaviti? Ili joj zavidjeti?

Beth nastavi brbljati. „Sir Lyndon ima lijepe stvari. Kad dirujem neki predmet koji je prije više stotina godina možda u svojim rukama držao neki car, osjećam se... Ne znam. Kao da smo na neki način *povezani*, valjda. Vrlo povlašteno.”

Zlatne iskre zabljesnu kad je Ian pogledao u nju samo na djelić sekunde. „Morate doći pogledati moju zbirku.” Govorio je s blagim škotskim naglaskom. Glas mu je bio dubok i hrapav.

„Vrlo rado, stari druže”, odgovori Mather. „Provjerit ću kad smo slobodni.”

Mather podigne svoj operni dalekozor kako bi bolje proučio prsatu sopranisticu, a lord Ian skrene pogled prema njemu. Beth je bila šokirana ugledavši neskriveno gnušanje i odbojnost u izrazu njegova lica. Prije nego što je stigla progovoriti, lord Ian se nagne prema njoj. Toplina njegova tijela dotakne je poput oštrog vala, donoseći sa sobom miris sapuna za brijanje i muške kože. Zaboravila je koliko muški miris može biti opojan. Mather ga je uvijek prekrivao obilnim količinama kolonjske vode.

„Pročitajte to daleko od njegova pogleda.”

Lord Ian okrzne Bethino uho, zagrijavši neka područja u njoj koja nisu bila dotaknuta devet dugih godina. Prsti mu se uvuku pod otvor rukavice iznad njezina lakta i ona osjeti kako joj presa-vijeni rub papira grebe голу kožu. Zabuljila se u zlatne oči lorda Iana, tako blizu njezinih, promatrajući širenje njegovih zjenica. A onda je on opet brzo skrenuo pogled. Uspravio se u stolici posve opuštena, bezizražajna lica. Mather se okrene prema njemu komentirajući pjevačicu, ne opazivši ništa.

Lord Ian iznenada ustane. Topli stisak napusti Bethinu ruku i ona shvati da ju je on sve vrijeme držao. „Već odlaziš, stari druže?” upita ga iznenađeni Mather.

„Brat me čeka.”

Matherove oči zaiskre. „Vojvoda?”

„Moj brat Cameron i njegov sin.”

„Aha.” Mather je djelovao razočarano, ali je ustao i ponovio svoje obećanje da će ga posjetiti s Beth kako bi joj Ian pokazao svoju zbirku. Ian prođe pokraj praznih stolaca i bez pozdrava napusti ložu. Bethin pogled nije silazio s njegovih leđa sve dok se za njime nisu zatvorila vrata. Bila je vrlo svjesna presavijenog papira priljubljenog uz unutarnji dio svoje ruke, kao i tankog filma znoja koji se stvarao ispod njega. Mather sjedne pokraj Beth i puhne.

„Upravo si, draga moja, upoznala jednog ekscentrika.”

Beth zgrči prste u svojim skutima od tafta. Šaka joj je odjednom bila hladna bez topline Ianova dlana. „Ekscentrik?”

„Lud kao kupus. Jadnik je većinu svog života proveo u nekoj privatnoj ludnici, a sada je na slobodi samo zato što mu je brat vojvoda pa ga je uspio izvući odatle. No ne brini se”, Mather uzme Beth za ruku: „nećeš ga morati viđati bez mene u blizini. Cijela njegova obitelj je skandalozna. Nemoj nikada razgovarati ni sa kime od njih ako ja nisam prisutan. U redu, draga?”

Beth promrmlja neki neobvezujući odgovor. Za obitelj Mackenzie je čak i ona čula, kao i za nasljednu titulu vojvoda od Kilmorgana, jer je pokojna gospođa Barrington obožavala tračeve o aristokraciji. Mackenzieje su često spominjani u žutim novinama koje je Beth za kišnih noći naglas čitala gospođi Barrington.

Njoj se lord Ian nije učinio posve ludim, premda svakako nije bio poput nijednog muškarca kojeg je ikada upoznala. Matherova ruka u njenoj bila je mlitava i hladna, dok ju je čvrsti stisak lorda Iana zagrijavao na način koji nije odavno osjetila. Beth je nedostajala intimnost koju je dijelila s Thomasom svih onih dugih, toplih noći u postelji. Znala je da će i s Matherom dijeliti krevet, no ta joj pomisao nije uzburkavala krv. To si je objašnjavala činjenicom da je ono što je imala s Thomasom bilo posebno i čarobno, pa se zato više nikada neće moći zaljubiti u nekog drugog muškarca. Zašto joj se onda disanje ubrzalo kad joj je šapat lorda Iana, s onim pi-

jevnim škotskim naglaskom, dotaknuo uho? Zašto joj je srce ku-
calo brže dok je njegov palac prelazio preko njene nadlanice? Ne.
Lord Ian je drama, Mather je sigurnost. Ona će izabrati sigurnost.
Mora izabrati sigurnost.

Mather je uspio mirovati pet minuta, a onda ponovno ustane.
„Moram se otići javiti lordu i lady Beresford. Nećeš mi zamjeriti,
draga?”

„Naravno da neću”, automatski odgovori Beth.

„Baš si zlatna, dušo. Uvijek sam govorio gospođi Barrington
da si jako pristojna i mila.” Mather joj poljubi ruku i napusti ložu.

Sopranistica zapjeva svoju ariju i svaki se kutak operne dvora-
ne ispuni glazbom. Iza Beth, Matherova teta i njena družbenica
sakrile su svoje glave iza lepeza i neprekidno se došaptavale. Beth
uvuče prste ispod ruba svoje duge rukavice i izvuče komad papira.
Okrenuvši uspravljena leđa staricama, ona ga tiho otvori. *Gospo-
đo Ackerley*, započinjala je poruka, napisana pažljivim, urednim
rukopisom.

*Odvažit ću se upozoriti vas na pravu narav sir Lyndona
Mathera, s kojim je moj brat, vojvoda od Kilmorgana, dobro
upoznat. Želim vam reći da je Mather unajmio kuću malo izvan
Stranda, blizu gostionice Temple, i da se u njoj nalazi s ženama,
nerijetko i s nekoliko njih odjednom. On te žene naziva svojim
„slatkicama” i moli ih da se ponašaju prema njemu kao prema
svome robu. Nisu to normalne kurtizane, već žene kojima je no-
vac silno potreban pa zato podnose Mathera. Priložio sam vam
popis imena nekih od njih s kojima se redovito sastaje, budete li
ih poželjeli osobno ispitati. A mogu vam dogovoriti i razgovor
s vojvodom.*

Vaš sluga pokorni,

Ian Mackenzie

Sopranistica raskrili ruke razvlačeći posljednju notu arije u
divljem crescendo, sve dok se nije izgubila u gromoglasnom plje-
sku publike.

Beth je zurila u pismo usred zaglušujuće buke opernog kazališta. Slova ispred nje nisu se promijenila. Ostala su i dalje bolno crna na bijelom listu papira.

Zrak joj ponovno ispuni pluća, oštar i vruć. Ona dobaci kratak pogled Matherovoj teti, no starica i njena družbenica su pljeskale i vikale: „Brava! Brava!” Beth ustane, uguravši papir natrag u rukavicu. Činilo joj se da se malena loža sa svojim tapeciranim stolicima ljulja dok se probijala prema vratima.

Matherova je teta začuđeno pogleda. „Jesi li dobro, dušo?”

„Samo mi treba malo zraka. Pretijesno je ovdje.”

Matherova teta počne prčkati po svojim stvarima. „Trebaš li mirišljavih soli? Zaboga, Alice, pomози mi.”

„Ne, ne.” Beth otvori vrata i požuri se dok je Matherova teta grdila svoju družbenicu. „Bit će mi sasvim dobro.”

Hvala Bogu, hodnik ispred lože je bio prazan. Sopranistica koja je te večeri nastupala bila je veoma popularna i većina publike bila je zalijepljena za svoje stolce, zaneseno je gledajući. Operna pjevačica ponovno zapjeva i Beth se požuri niz hodnik. Pogled joj je bio zamagljen, a papir u rukavici joj je pržio kožu.

Zašto joj je lord Ian napisao takvo pismo? Mather je, doduše, rekao da je ekscentričan – ali zar je to bio jedini razlog? Ako su optužbe u tom pismu samo bulažnjenja totalnog luđaka, zašto bi joj lord Ian ponudio sastanak sa svojim bratom? Vojvoda od Kilmorgana bio je jedan od najbogatijih i najmoćnijih ljudi u Velikoj Britaniji – ta je titula već tisuću i tristo godina u sastavu škotskog plemstva, a njegova je oca kraljica Viktorija osobno uvrstila i među englesko plemstvo.

Zašto bi tako uglednog čovjeka bilo briga za nevažne ljude kao što su Beth Ackerley i Lyndon Mather? Oboje su previše ispod vojvodina ranga da bi ih uopće opazio, a kamoli se bavio njima.

Ne, to je pismo bilo potpuno besmisleno. Zacijelo se radilo o laži, o izmišljotini. A ipak... Beth se prisjeti koliko je puta uhvatila Mathera kako je gleda kao da je učinio nešto prefrigano. Odrasta-

jući u istočnom Londonu, s ocem poput njezinog, Beth je naučila već i iz daljine prepoznati samouvjerenog varalicu. Je li i Lyndon Mather pokazivao sve te znakove, ali ih je ona jednostavno odlučila zanemariti?

Ali, ne, to ne može biti istina. Mathera je dobro upoznala još kao družbenica pokojne gospođe Barrington. Njih su se dvije vozile s Matherom u njegovoj kočiji, posjećivala njega i njegovu tetu u njegovu domu u ulici Park Lane, odlazile u njegovoj pratnji na privatne koncerte. Dok je bila staričina družbenica, uvijek se odnosio prema njoj samo s dužnom ljubaznošću, da bi je nakon smrti gospođe Barrington iznenada zaprosio.

Nakon što sam naslijedila imetak gospođe Barrington, podsjetiti je zajedljivi glas u njenoj glavi.

Na što je točno mislio lord Ian spominjući te „slatkice”? *Moli ih da se ponašaju prema njemu kao prema svome robu.*

Korzet od kitove kosti bio joj je pretijesan, otežavajući dotok toliko joj potrebnog kisika u pluća. Pred očima joj zaplešu crne mrlje i ona pruži ruku ispred sebe kako bi zadržala ravnotežu. Nečija snažna ruka uhvati je za lakat. „Pazite”, na uho joj prošapće hrapavi glas sa škotskim naglaskom. „Dodite sa mnom.”